

Det skulle vi også tro på, da sejren var vundet den 1. maj. Det skulle vi også tro på, da Saddam Hussein blev taget til fange i december sidste år. Det skulle vi også tro på, da den midlertidige irakiske regering blev indsat i sommer. Nu skal vi så tro på det, når Falluja falder.

Er det ikke langt mere sandsynligt, at man kan smadre bygningerne i Falluja, men de mennesker, der er imod besættelsen, vil søge andre steder hen, og de vil regruppere sig, og kampen vil i øvrigt fortsætte? Og skal man så tage den næste by, og skal man så tage den næste by, og skal man så tage den næste by? Tror udenrigsministeren, det er en god strategi?

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Lad os vende det om. Skal man så lade den ene by falde til fordel for talebanerne? Skal man lade den næste by falde til fordel for talebanerne. Skal man lade den næste by falde til fordel for talebanerne? Ja, hvad ville hr. Villy Søvndal svare til det? Naturligvis ikke, vil hr. Søvndal svare. Jamen det er jo følgerne af hr. Søvndals politik, at det bliver det resultat.

Så selvfølgelig kan jeg da kun svare, at hvis den irakiske regering ønsker at befri byerne, så de kan deltage i den demokratiske proces, så er det en del af irakiseringen og demokratiseringen, at terroristerne ikke skal have lov til at terrorisere byer og pille dem ud af den nationale demokratiske proces.

Hr. Ulrik Kragh læste jo en irakers beskrivelse i Information i dag, om, hvordan der var i Falluja, op for hr. Villy Søvndal, og jeg går ikke ud fra, at hr. Søvndal ønsker de tilstande i hele Irak, men det er dem, hr. Søvndal får, hvis ikke, man gør som vi.

Men jeg kan ikke garantere, at det, vi gør, kommer til at lykkes hurtigt nok eller hurtigt. Det er der ingen der kan garantere, men det er da den eneste vej i dag, og det er altså også det, FN og Irak og EU og NATO alle sammen peger på.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Men det nærmer sig jo en absurditet at påstå, at det, der nu sker i Irak, er en konsekvens af Søvndals politik. Jeg blev stemt ned i modstanden mod krigen. Det var udenrigsministeren, der vandt flertallet her i Folketinget sammen med Bush og Blair for at gå i krig. Derfor er det fuld-

stændig absurd at sige, at det, der sker i Irak, er en konsekvens af Søvndals politik.

Det, der sker i Irak i dag, er en konsekvens af udenrigsministerens politik og statsministerens politik og hr. Søren Krarups politik og Bushs politik og Blairs politik. Og så er det bare, jeg spørger: Var det så ikke klogt at nå den erkendelse, som nogle gjorde, da vi allerede advarede imod det, at det er den rationalitet eller mangel på samme, der driver udenrigsministeren, der er årsag til, at tilstandene er endt, som de er i Falluja? Sådant var de jo ikke før, og det ved udenrigsministeren også meget vel.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jamen før var der jo statsterrorisme, men det er egentlig ikke så interessant.

Altså, sagt til hr. Villy Søvndal, man kan ikke løse nutidens problemer med at diskutere fortidens. Der var uenighed i marts 2003, det er der ikke tvivl om. Historikerne kan så til sin tid afgøre, hvad der havde været det rigtige eller forkerte. Vi står nu i en given situation, og det er den, jeg peger på.

Den givne situation er altså den, at terroristerne og sunniekstremisterne prøver, ligesom talebanerne gør i Afghanistan, at forhindre en demokratisk udvikling. Og så er det, jeg siger: Hvad er alternativet til vores støtte til den irakiske regerings demokratiseringsproces? Ja, det er at give op, det er at gå ud, men det er så også at efterlade borgerne til talebanlignende tilstande, som de er blevet beskrevet i Information i dag, i Falluja.

Kl. 14.50

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu vil jeg bare sige allerførst, at jeg ikke håber, at ministeren over for Folketingets formand har taget initiativ til at ønske at få afbrudt ordfører-rækken. Det håber jeg ikke ministeren har medvirket til.

Så vil jeg bare derudover sige og spørge ministeren: Hvis vi tager de udtalelser, vi kender fra forskere, som har studeret, hvordan terrorister i Falluja eller andre steder kan opnå opbakning i befolkningen, så siger de jo, at de kun kan opnå støtte, hvis de opererer i en situation, hvor befolkningen opfatter deres aktiviteter som en del af en modstandskamp mod amerikanerne. Det vil sige, at hvis befolkningen i Falluja opfatter amerikanernes indsats som et overgreb mod